

ANGELJČEK

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtnu.)

Št. 4.

Ljubljana, dné 1. aprila 1898.

VI. tečaj.

Prvo sv. obhajilo.

6. Učenje katekizma.

Kdor hoče biti deležen največje sreče in vredno sprejeti Jezusa Kristusa, mora biti dobro poučen v resnicah sv. vere in zlasti o najsvetejšem zakramentu. Res si se že, moj otrok, učil pri krščanskem nauku o zakramentu sv. Rešnjega Telesa, vendar si morda že kaj pozabil ali kako stvar poprej premalo natanko umel, zato se veseli posebnega pouka za sv. obhajilo, kjer boš čul razlago o najsvetejšem zakramentu. Ta pouk je silno važen in večkrat odločilen za dobro ali slabo pripravo za sv. obhajilo.

1. *Napoleon I.* je živel v pregnanstvu na otoku sv. Helene. Nekega dne je zamišljen sedel v senci košatega drevesa. Poleg njega je bila mala deklica, hči jednega njegovih bivših častnikov. Napoleon se ozre na otroka in pravi: „Dragi otrok moj, ali si že bil pri prvem sv. obhajilu?“ „Kaj, cesar, jaz te ne umem“?

odgovori deklica. „Ali se še nisi učila katekizma?“ vpraša jo cesar. — „Ničesar ne vem o tem.“ — „O, koliko nevarnostij, pravi Napoleon, te čaka na svetu! Ali se jih boš mogla varovati? Jedinu le življenje po sv. veri, po naukih katekizma, bi te rešilo. Pa kdo te bo tega učil? Sam hočem prevzeti to nalogo. Pridi jutri, bodeva pričela!“ — Dve leti je hodila deklica k cesarju učiti se katekizma. Čez dve leti pa pravi Napoleon: „Katekizem znaš. Poklical bom s Francoskega duhovnika, da pripravi tebe za prvo sv. obhajilo, mene pa za smrt.“ Deklica je dobro poučena prejela sv. obhajilo in je vedno živela po naukih sv. vere. Še na smrtni postelji je pripoznala, da jo je jedino življenje po sv. veri storilo srečno.

Toliko koristi vsakemu, kdor se pridno uči katekizma. Kako pa ravnaš ti, otrok?

2. **Sv. Martin** je bil sin paganskih starišev. Ni imel torej te sreče, da bi se mogel precej v detinski dobi učiti krščanskega nauka. Še le, ko je bil deset let star, je šel nekoč v krščansko cerkev. Jako mu je bilo všeč pri kristijanih; ostal je in zvesto poslušal. Potem je še večkrat prišel. Slednjič je šel prosit predstojnika, naj ga vsprejmó med katehumene, t. j. v tisto šolo, kjer so se učili odrasli pagani in se pripravljali za sv. krst.

Moj otrok! Martin je bil tedaj še pagan. Ali boš ti manj goreč, ko si kristijan in se pripravljaš za sveto obhajilo? — Trdno torej skleni, da ne boš nikdar zamudil pouka. Stariši te bodo gotovo radi pošiljali.

3. Veliko spoštovanje moraš imeti tudi do knjige, iz katere se učiš resnic sv. vere, zlasti pa skrivnosti sv. Rešnjega Telesa. Tako spoštovanje do te knjige — do katekizma —, bo veliko pripomoglo, da se boš prav natančno učil in si nauke zapomnil za vse življenje. In to bo zate posebna sreča.

Konec prejšnjega stoletja je živel v Vircburškem frančiškanskem samostanu sloveči profesor in naravoslovec **p. Bonavita Blank**. Še kot mlad pater je z vso ljubeznivostjo poučeval v katekizmu nekega dečka, kateri se je potem vpisal med vojake in se hrabro bojeval v francoskih vojskah. Zaradi svoje hrabrosti

in učenosti je dospel do visoke vojaške časti. Njegov nekdanji katehet p. Bonavita je v visoki starosti šel na neko znanstveno potovanje. Na potu je bil nekega dne v društvu več gospodov, ki so bili v visokih vojaških službah. Mej prijateljskim pogovorom so prišli tudi do tega, da so se popraševali po rojstvenem kraju. — „Jaz sem vircburžan“, pravi p. Bonavita. „Vircburžan?“ vsklikne ves vesel jeden gospodov, „oh Vircburk me spominja na najlepše trenutke mojega življenja, ker sem preživel tam otroška leta. Ste li morda poznali frančiškana p. Bonavito Blanka? Ta je bil moj katehet. Živi še ta blagi mož?“

— Do solz ginjen odgovori ponižno p. Bonavita: „Živi še in ... stoji pred vami!“ — Podala sta si roke in se objela v veliki radosti. Nato nekdanji učenec seže v žep in potegne majhno knjižico. „Glejte, to je katekizem, po katerem ste me nekdanj učili resnic sv. vere. Ta je bil povsod moj spremljevalec od tistega časa, ko sem odrinil od Vircburka. Imel sem ga pri sebi na vsakem bojišču, v vsaki nevarnosti, po noči in po dnevu, in se ga spominjal v vsaki skušnjavi. On mi je v brezverski prevratni dobi obvaroval sveto vero, in ni me sram očitno spoznati, da je bil tudi moje varstvo pred grehom, ter mi pripomogel do te visoke časti.“

Ni pa dovolj, ljubi otrok, da bi imel samo spoštovanje do katekizma, tudi ne, da bi ga dobro znal, ampak skrbeti moraš, da tudi, kolikor mogoče, umeš resnice sv. vere. Katekizem potrebuje razlage. Jezus Kristus je rekel apostolom in njih naslednikom: „Pojdite po vsem svetu in učite vse narode!“ Zato daje Bog duhovnikom kot učenikom krščanskega nauka posebni blagoslov in milost, da jih otroci lahko umejo. Duhovnik kot učenik krščanskega nauka je namestnik Jezusa, ki je rekel: „Pustite male k meni in nikar jim ne branite, ker takih je nebeško kraljestvo!“ Duhovnik je namestnik Jezusa, ki je rekel: „Jaz sem luč sveta, luč, ki razsvetljuje vsakega človeka.“ — Misli si torej, moj otrok, da ti Jezus sam razlaga nauk o sv. Rešnjem Telesu, ko poslušáš duhovnika, ki te učé.

Moji prvi učitelji.

(Piše Fr. Žužek.)

II.

Babica.

Zadnjič sem opisal, vsaj nekoliko, svojega prvega učitelja, dobrega dedka. Če ga tudi niste spoznali popolnoma, nekoliko ste pa že uvideli, kakšen je bil.

Danes pa vam povem nekaj malega o svojem drugem učitelju v mladosti. To je bila moja stara mati, ali pa, če vam je bolj znano, moja babica. Pri nas smo rekli tej stari, pohlevni ženici le — stara mati; saj stara je bila res, dobra pa tudi kakor mati. Leta so ji bila upognila telo in na zgubančenih licih se ji je videlo, da je že mnogo trpela na svetu. Večkrat mi je pravila, kako je bilo hudo, ko je izgubila v prvi mladosti skrbne stariše in je ostala sirota, od vseh zapuščena. Zato so se ji pa reveži in bolniki tako smilili. Kadar je prišel k nji prosit slaboten možiček ali stara ženica, sta šla gotovo potolažena in obdarovana iz hiše. Kos kruha ali skledica jedi za reveže se je vedno dobilo v kuhinji. Če pa le ni bilo tega pri rokah, dala je babica prgišče moke. „Nate, pa pojdite v imenu božjem“, je rekla in se poslovila od prosjaka. Če sem jo pri takem delu krščanskega usmiljenja opazoval jaz, izročila je dar meni, naj ga dam prosilcu. Zase pa sem dobil nauk: „Usmiljen bodi revežem; beraška palica je zapisana vsem, če tudi misli človek, da ne bo nikoli pritiskal kljuke od hiše do hiše.“

Moja babica je bila pa tudi delavna, dasiravno je bila stara in slabotna. Po leti je hodevala kaj rada na polje. Tam za našo cerkvijo je imela svojo njivico, posajeno s krompirjem, zeljem, peso in drugo zelenjavo. Tu je bila dan na dan, odkar se je oglasila kukavica v bukovji pod sv. Rokom, pa do pozne jeseni. Na to njeno njivico sem jo spremljal tudi jaz, kadar nisem bil pri dedku ali pri drugih opravkih. Z babico sva sadila krompir, skupaj sva ga okopavala in izkopavala. Pleti po zelju in pesi pa tako ni nihče bolje znal

kakor moja babica. Vsak vršiček in vsako pesno peresce je ogledala in otipala, da se ji ni mogel skriti najmanjši polžek ali neznatni plevelček. Hodeč po razorih je pulila škodljiva zelišča in je metala na mejo. Mej delom pa je kazala meni različno zelenjad ter pripovedovala, kako pomaga ta rastlina v tej bolezni in kedaj je dobra ona. In kako je vse to vedela in znala! „Glej, Francek, to je tavžentroža; to-le pa črna bîl, ki celi rane. To je slak, ono pa materina dušica.“ „In kaj je pa to?“ poprašal sem jo jaz večkrat. „Tisto, vidiš, tisto je pa loboda; saj bi jo vendar moral poznati. Ko je bila lakota v naših krajih so jedli tak plevel ljudje. E, ti ne veš, kako se živi na svetu. Kaj smo vse vživali tistega leta, ko nismo bili nič pridelali; prazna kašča in prazen želodec sta nas učila moliti: ‚Daj nam danes naš vsakdanji kruh.‘ Hudi časi so bili, hudi.“

Tako sem se učil spoznavati marsikatero rastlino, škodljivo polju, včasih pa zelo koristno človeku. Babica je pa res poznala mnogo rastlin. Pisani cvetki in zeleni bilki povedala mi je ime, zraven pa mi razlagala božjo modrost, ki je odločila tudi navidezno slabe in neznatne stvari v korist in pomoč človeku.

Ko je jeseni začela briti mrzla burja po praznem strnišču in je naletaval prvi sneg, bila je babica kaj rada doma pri gorki peči. Tam na bukovi klopi zraven zelenih modelnic je sedela. Pod nogami je imela stolec, v naročju pa šivanje. Kar je družina po letu raztrgala, pošila je po zimi babica. V tem času sem se sukal tudi jaz tam okoli, posebno če je šel dedek iz sobe po opravkih. Vdeval sem babici nit v debelo šivanko ter pobiral zaplate in škarje, če so štrknile na tla.

Največje veselje sem pa imel, ko je babica prinesla kolovrat v sobo ter začela presti. Tako prijetno se mi je zdelo tisto vrtenje in škrtanje, da sem bil vedno blizu vretena in kolesa. Če sem pa le preveč štopical tam okoli, gotovo se je pripetila kakšna sitnost ali nesreča. Sedaj je padla vrvica raz kolo, sedaj se je zamotala preja na vretenu ali pa se je utrgala nit. Posebno dobro sem porabil tiste srečne trenutke, ko ni bilo nikogar v sobi. Vrtil sem kolo, da se je preja vsa

zamotala. Ko pa je prišla babica zopet v sobo ter sedla za kolovrat, tedaj bi jo bil pa najrajše pobral. „Da bi te in bi te, si se že zopet tukaj vrtil, za samo škodo si pri hiši.“ Tako sem bil okregan in — pol ure me potem ni pogledala babica. Tiho je prela in se zamislila v kolovrat. Sčasoma pa je začela potihoma peti in to je mene vleklo zopet k peči. „Ko bi bil ti, kakor smo bili včasih otroci, bi malo zapel“, povzela je potem zopet besedo. „Nù, saj bom, le naučite me kakšno“, pripomnil sem jaz. Sedaj pa sva pela z babico tiste lepe pesmice, kakoršne so prepevali „njega dni“. Seveda sem se jaz glasil v začetku bolj tiho, če pa je zaškripalo vreteno, slišal se je tudi moj glas. Pa ne vém, zakaj je babica zdaj pa zdaj pritislila svoj veli obraz prav na moje uho — menda nisem prav dobro slišal, ali kaj.

Z babico sva se sploh prav dobro razumela. Pravim sploh, kajti včasih mi je bilo tako, kakor bi je ne bil imel prav rad. To je bilo posebno po zimi zjutraj. Umiti se je bilo namreč treba in sicer v mrzli vodi ali pa še celo v ledeni. Babica je postavila na klop skledico vode in „umij se, da ne boš tako krmežljiv in zaspan“ mi je velela. Jaz pa sem potem tipal po vodi in iskal dna po posodici, zraven pa stegovat in vil prste, da bi bil pogrel vodo. Slednjič sem se pa vendar toliko osrčil, da sem potegnil z rokama jedenkrat, dvakrat po licih pa — hitro k platneni brisavki. Toda babica še ni bila zadovoljna s tem. „Snaga je Bogu in ljudem draga“, je rekla in me vsega ogledala: kakšen je vrat, kako je z ušesi, če so roke snažne. In če ji ni bilo vse všeč, hajdi, šla sva vnovič k mrzli vodi. To vam je bilo sedaj vzdihovanje in ihtenja! Ko so pa bili poravnani tudi lasje, je rekla babica: „Sedaj pa pojdi in zapomni si, prava snaga ne sega samo do praga, ves se mora človek osnažiti. Čez malo časa mi je pa to vse prav prišlo, posebno ko sem začel hoditi v šolo. Drugi šolarčki so morali večkrat iz šole tekati k vodnjaku, jaz sem bil pa tako zadovoljen in vesel, češ „jaz sem pa umit dan na dan; saj me babica zjutraj tako ožehta.“

„Ta se je pa samo učil“, si morda misli kakšen porednež. Le počasi, počasi, mali sodnički. Moja babica mi je večkrat rekla, da se počasi tudi daleč pride. Zato so pa menda, vsaj pri meni, počasi in le včasih prišle igrače na vrsto. Pa ne mislite, da mi je igrač dajala babica. Kaj še — Miklavž mi je prinašal največ tistih ropotij. Ta bogati svetnik, ki pa le malo pred božičem nosi in samo pridnim otrokom, spomnil se je tudi mene. Tisto srečno noč mi je prinesel tacega konjička, da sem ga lahko zajahal, in potem sva šla kar v skok. Pa kaj hočemo, ko mi je usilil Miklavž tudi tablico in črtalnik. Tablica, tablica, to je bilo pa nekaj novega. Te igrače si nisem posebno želel, pa je moralo biti že prav — Miklavž, ki nosi, več vé, kakor tisti, komur prinaša. Torej Miklavž in babica sta želela, da sem se učil tudi pisati. Kadar sem konja kam jahal, spomnila se je gotovo babica tablice in me oštela: „Kaj se bruzaš vedno po konju, kar v peč ti ga vržem, piši kaj, piši.“ In potem sem res napisal tistih kljuk, da je bilo kaj. „Gori in doli pa pikica na vrhu, to je ‚i‘; tisti okrogli, ki je tak, kakor kolaček ali mesena klobasica, je pa ‚o‘. Tako mi je dobra babica razlagala črke. Če mi je šlo od rok pisanje, potegnila je babica usta na smeh, če so bile črke pa preveč zvite, se je pa zajezila: „I, kako si in si; kaj ti bodo rekli v šoli, če boš pisal tako grdo!“ In vnovič sem pritiskal črtalnik na tablico ter meril, kako ležé črke.

Tak je bil moj drugi učitelj v mladosti — moja babica — v kolikor se je spominjam še. Kaj počne pa vaša babica, mali bosopetci?

Detetu na grob.

Komaj si prišlo v življenje,
Bleda te poljubi smrt,
Še ne veš za bol, trpljenje,
Čaka že te grob odprt.

V snù si ti na svet dospelo,
V snù si leglo v grob hladán,
V Bogu snivaš zdaj veselo —
Žitje tvoje — rajski sán!

Ciril Vuga.

Glejte, lastovice so priletele!

Tončkova zmota.

Spisal Dobrávec.

Majhen je bil še, jako majhen, šele prihodnjo jesen ga je čakala šola, vender je imel svoj voz, konje, bič, jasli, hlev in krmo — seveda vse v kuhinji pri oknu. Tukaj mu je ugajalo, ker je lahko takoj videl, če imajo mati kaj dobrega za pod zob. To je Tonček prav toliko cenil kot voz in konje.

Mati so nekaj iskali v kuhinjski omari, Tončku je pa nekaj zadišalo. „Malo sladkega medu... samo malo — pa košček kruha prosim, mamica!“

— Ali ne veš, da je tožila botra v Dolenji vasi, da njih Janko posebno rad hodi okolu medu, še rajše ga pa ima v ustih. Letos ga je polizal Janko — —

„Pa vender so vam ga dali. Dajte, mati, prosim; namažite mi —“

— Sladkosnedež! Ali misliš, da je med samo za-te? Tonček pusti konje, voz in drugo šaro ter se postavi z rokama v žepu pred mater:

„Botra so rekli, da imajo mene najraje in da moram priti k njim služiti.“

— Ti boš služil? Za kaj pa? Pure bi pasel in race, ko bi te slušale, a drugo?

„E, mama, veste, pri nas bi jaz najraje služil, samo če mi daste medu in —“

— Če boš priden. —

„Priden, mamica, priden — kadar boste hoteli.“

Po ti obljubi so mu odrezali mati peto kruha, jo namazali z medom in prinesli rekoč:

— Priden, dokler bo kaj meda in kruha. Zahvali Boga! —

Tonček je nagloma storil, kakor so mu rekli, in še bolj nagloma je segel po medenem kruhu.

Mati so odšli iz kuhinje po drugem opravilu, sinko je pozabil, da so konji tudi potrebni hrane, ako hoče kam daleč in še celo hitro voziti. Z medom namazani kruh ga je spravil prav v dobro voljo. Zgrabil je bič, pa: hi, hot! bistagor! ti, hot, belec, lisec, hi hi! Pik, pok, pik, pok!... Tonček je držal v levici kruh

in slastno zasajal vanj svoje zobe, v desnici pa bič in ga spretno vihtel po zraku. Fi, fi, fi-fi!... Cink, cin, cin, cin... je zažvenketala šipa v oknu, kamor je bil Tonček nekoliko preveč trdo dosegel z bičem. Kosci stekla so popadali na tla; tako tanki, ostri kosci pa na konje in po vozu, v jasli in med krmom...

Kako bi Tonček v tem trenutku skrbel za konje in mislil na nevarnost vsled stekla! Njega je skrbel račun z materjo zastran razbite šipe.

Še jasneje kot razbiti kosci stekla po tleh, po konjih in vozu so mu zvenele v ušesih besede: „Tonček, pusti bič; tam zunaj pokaj, kolikor moreš!“

Tonček je slušal, dokler ga ni zmotilo veselje o medenem kruhu. Nesreča, nesreča! Sedaj mu niti kruh ni več dišal.

Kam bi se umaknil materi in gotovi kazni?

Držal je nekaj časa desno roko v žepu, levo v ustih; potem je pa denil desno v usta in levo v žep, žalostno je pogledal, in sklep je bil gotov: „K botri pojdem v Dolenjo vas. — Pol ure — bom že hodil.. še več...“

Tihoma se je splazil iz kuhinje na dvorišče, tam se je ozrl, kakor mačka, ki je ukradla klobaso, kje so mati; potem je krenil za hišo na vrt, z vrta čez ograjo na cesto, pa hajdi v Dolenjo vas — služiti.

Težak kamen se je odvalil Tončku od srca, ko je bil dober streljaj od domače hiše — iz prve nevarnosti; popolnoma neoprezen vendar ni bil.

Pisani metulji so letali po cvetju, pomladno solnce mu je prijazno ogrevalo lice, in ptički so veselo prepevali slavo Stvarniku, ki je zopet vzbudil prijetno vigred.

Tonček se je ustavil za grmom v senci in poslušal ptičje petje in pa — če ga morda že kdo ne kliče domov. Desno roko je ponosno, kakor oče župan, vtaknil v žep, z levico je pa obrisal solzo, menda zato, ker ga je vsled nesreče čakala tako dolga pot. Rad bi bil tudi stopil za tem in onim metuljem, ogledal si svetlega hrosta, toda mati, mati bi ga utegnili videti — domača hiša je tam-le na hribcu, in v hiši — šiba. Torej strani, strani!

Prej kot je dospel k botri, je že zvonilo poldne. Tonček se je odkril in nekaj mislil, da bi bilo treba — ne, da molijo sedaj doma. Ali jedino to dobro misel mu je takoj podrla druga, silna in brezozirna: kaj pa s kosilom? Na to vprašanje ni vedel Tonček kot samo žalosten odgovor, in ni ga rad ponavljal. Milo se mu je storilo, in solza bi se mu potočila po licu, da se ni spomnil, tako preširno se je vedel z medenim kruhom...

Tolažil se je s kosilom pri botri, zakaj zadnjič je njega in mater pogostila prav izvrstno. V teh sladkih nadah je pospešil korake. Botra je dobra in že zadnjič ga je vabila služiti...

Nekoliko tesno mu je bilo pri srcu, ko je dospel v Dolenjo vas; ta in ona hiša se mu je zdela prava, pa vse so bile tako zelo podobne.

Te zadrege ga je rešil botrin sinek Janko, ki je bil nekoliko starejši od njega in prav bahato sedel pod murvo pri hišnih vratih.

„Slišiš, Janko, prosim: ali ste tukaj vi?“

— Mi, mi smo tukaj. To je naša hiša; morda misliš, da je vaša? Po kaj si prišel? Po med? — — Čakaj, jaz ti pokažem!

Janko se je odločno obrnil po orožje — na kup vrbovih mladik, da bi odgnal dozdevnega pomočnika pri sladkem oblizku.

Tudi Janko je bil pravi volk — na kruh z medom, ki je tako sladko polzel po grlu.

„Janko, čuj, no, Janko! Saj sva prijatelja! Kje so vaša mama, moja botra, oj, botra, oj, joj...“ Tonček je moral kričati na vse grlo, zakaj Jankova šiba mu je pela po hrbtu in plečih — —

— Pusti dečka! Kaj ti je storil? se oglasi botra na dvorišču.

— Mama, vas išče, da bi mu zopet dali medu!

„Ne, ne, botra! Služiti sem prišel.“

— Ti služiti! se je zasmejala botra, da se je Tončku žalosti krčilo srce. To je bilo Janku veselo znamenje, da je treba nadaljevati po Tončku.

— Pusti ga no, Janko, saj ti ni storil ničesar!

— Mama, jaz bom služil pri vas, in jaz bom lizal med, jaz, jaz, ki sem vaš, ne, mama? Botra se je obrnila k dečku:

— Povej, no, Tonče, ali so te poslali mama? — Ubežnik je spoznal, da je sedaj skrajni čas, ko treba z barvo na dan, sicer ga botra še zapodi.

„Z bičem sem razbil okno, pa se bojim matere, ker bi me —“

— Ošvrkali s šibo. — „Da, — pa sem raje šel služiti“, je pristavil Tonček veselo in se zdahnil, zakaj zdelo se mu je, da je s tem opravil najsitnejšo stvar.

In res!

Botra se nasmehne in obrne v stran, potem pa reče Janku:

— Moral ga boš spremiti domov. Čakaj, da mu odrežem kos kruha!

— Pa ne z medom, se je potegnil Janko.

„Bodem prav prideu, botra“, se je še polglasno ponujal ubežni Tonče, videč, da so se stvari zasukale na zlo.

— Doma pri mami; je že prav. To bo povedal Janko. Janko, reci, da tudi jaz prosim za Tončka.

Janko je neprijazno pogledal klateža, ki je kmalu držal obilen kos kruha v roci. Tonček bi bil rad botro spomnil vsaj še nekaj zastran kosila, pa botra se je obrnila, rekla: „Z Bogom!“ in „Pozdravi mamo“ in zginila v vežo. Niti za kruh se ni utegnil zahvaliti, v naglici je vskliknil samo:

„Botra, naj ostane Janko doma; pojdem raje sam.“

— Še bolje, se je zaveselil Janko in se molče obrnil za materjo v hišo. Na pragu je še pogledal, če je Tonček že daleč, pa je šel nadlegovat mater, zakaj so dali kruha onemu ubežniku, njemu pa ne . . .

Tonček je žalostno odšel in se na tihem čutil, kako da ni bila botra ž njim danes tako prijazna, kakor oni dan, ko je bil tam z materjo. Nekolikokrat se je še ozrl boječe, če ne gre za njim tudi Janko, ki mu je — odjedel službo, potem je pa mirno jedel kruh in počasi lezel — proti domu.

* * *

„A, ha! Ti nepridiprav! Ti, ueubogljivec! Kje pa si? Čakaj, jaz ti pokažem, kaj si napravil . . . Tonče, Tonče, Tonče-e-e!“

Tako je govorila mati, ko se je vrnila v kuhinjo in videla sinkove igrače posute s kosci steklovine.

Dečka ni bilo nikjer.

Iskali so ga že pred kosilom po hiši in hlevu, na vrtu in pri kokoših; popoldne so stikali pri sosedih in sosednih otrocih, na travnikih, ob lužah, ob vodi, na cesti . . . povsod tam, kjer ga ni bilo. Mater je začelo resno skrbeti.

„Da ne bi kje padel v vodo!“

Povpraševali so pastirje, voznike, hlapce, tujce in sploh, kogar so dobili, če je videl tacega in tacega dečka, ki sliši na ime Tonček, nosi še zadej preklane hlače, posebno rad pa — prst v ustih.

Proti večeru pride mali ubežnik nekoliko objokan, počasi, skesano, ponižno in tiho sam domov. Truden, lačen, žalosten in plašen se je zatekel naravnost v materino krilo. Dve debeli solzi in za tema še dve sta mu potekli po razgremem licu v materin predpasnik.

Tonček je bil voljan kakor vosek in pripravljen vse povedati vse, dostati, samo da bi bil še pri mamici, pri ljubi mamici. Ko je vse povedal, so se ozrli mati skozi okno, potem so pa pogledali njega in ga prašali: „Ali pojdeš še služit, Tonče?“ —

— Ne, mamica, nikoli več!

Voz, konji, bič, jasli, vse se mu je zdelo sedaj lepše; celo za silo s papirjem zamašeno okno mu ni bilo prav nič na poti. V slast mu je šla večerja brez kruha in brez medu; na tihem si je pa mislil in sram ga je bilo, da se je zmotil, tako zelo zmotil.

Nedolžni deklici.

(Po nemškem.)

Kot cvetka blaga, čista
Stojiš tu pred menoj,
Pogledam te in rosa
Zalije pogled moj.

Roke ti rad na glavo
Položil bi tedaj,
Da Bog te čisto, blago
Ohrani vekomaj!

Greg. Gornik.

Pesmi za šolsko mašo.

a) Mašne.

II.

Andantino.

P. Angelik Hribar.

f

4. Vstop. { 1. Pri-šli, več - ni O - - če,
2. Grehi nas te - ži - - jo,
Slava. 3. Dvigni se v vi - ša - - ve,
Evangelij. 4. Je - zus, Ti res - ni - - co,
Vera. 5. Stvarnik, mi spo - zna - - mo,

f

p *f*

{ 1. Smo pred tvoj ol - tar, Da bi da - li Si -
2. Žal nam je ze - lo, Da smo Te ža - li -
3. Pe - sem na - ša zdaj, Tam Bo - gu se da -
4. Več - no nas u - čiš, Za - se pri - do - bi -
5. Da si O - če naš, Saj v potre - bi vsa -

p *f*

p Soli.

1. na Je - zu - sa Ti v dar. Oh, od - pu - sti
 2. li, Stvar - nik naš, ta - ko.
 3. je Čašt na ve - ko - maj! Z an - ge - li se
 4. ti Ce - li svet že - liš, O, da ste - ze
 5. ki Rad po - moč nam daš. Je - zus nas od -

p Tutti.

1. O - če Silne nam dolge, Mi - lost - no nas
 2. zdru - ži Zemlje šir - ni krog In pre - pe - vaj:
 3. pra - ve Ne zgre - ši - li bi, In na - u - ke
 4. re - šil Gre - ha je ve - zi Sve - ti Duh z da -

1. sprej - mi V svo - je spet sr - ce!
 2. Sla - va, Sla - va Te - bi Bog!
 3. Tvo - je Spolno - va - li vsi!
 4. ro - vi Mi - lost nam de - li!
 5.

J. P. Belostenski.

Odgovnetka uganke v 3. številki :

Mura, mera, mira, mora, Mura.

Prav so uganili: Rihteršič Justi, Majaron Minka in Helca, gojenke v uršul. zavodu, Šestan Vekoslav, Bole Leopold, gimnazijca, Hafner Miroslava, učenka, Pavlina Rusova, učit. kand., Tonic Ana, Ušeničnik Gizela; Kodola Jozefa, Snój A., Bajer M., Gaisler M., učenke IV. r., Korenčan Franca, Bergant Pavelca, učenki V. r. pri č. gg. uršulinkah; Rosina Jošta, učenec III. r. in Rosina Mira, učenka II. razreda v Novem mestu; Wach Milka, učenka IV. razr. na zasebni šoli v Celju; Fidler Roza, Kavčič Lozka, Šošerko Berta, Gajšek Mar., Vrabič Marija, Golež Neža, Malgaj Neža, učenke IV. r. dekl. šole sv. Jurja ob juž. želez.; Marinšek Edmund, uč. IV. r. okol. deške šole v Celju; Knavs Al., mladenič v Loškem Potoku; Stare Bruno, dij. v Ljubljani; Plaskan V., Dobnik A., Rojnik J., Šporn Fr., Žuntar M., Kronovšek F., Plaskan K., Marovt A., učenci II. r. v Braslovčah; Vidmar Bogumila, učenka II. r. v Ljubljani; Puncuh Mirosł., učenec v Sp. Idriji; Pogačar Fr., učenec IV. r. v Celju; Pirc Ciril in Stana, Zupan Ernst, prvošolec, Merčun Ant., drugošolec, Lušin Ivanka, Zupančič M., učenki V. razr. v uršul. samostanu v Ljubljani; Stegensek Anica, Tribnik Ljubica, Jandl Slavka, Ježovnik Zvonimira, učit. kand. I. l. v Mariboru; Slamberger Inka in Nuša, učenki Franc Jožefove šole v Ljutomeru; Maru Josip, Fišer Branko, gimnazijca, Prosenec Fanika in Milica, učit. kandid. v Ljubljani; Pirkovič Roza, učiteljica v Polhovem gradu; Pihlar Josipinka in Trezika, Kapun Rozalija, učenke IV. r. v Ljutomeru; Kaliger Leonora, Hedvika, Milica, Justina in Mimica, naduč. hčerke pri Sv. Križu pri Kostanj.; Zupančič Janko, učitelj v Kolovratu; Rakovec Al., učenec v Mariboru; Ruprecht Stanko, učenec III. r., Ruprecht Hubert in Golob Jos., tretješolca, Tancig E., četrtošolec v Novem mestu; Karba Milka, Puconja Pavla, učenki IV. razr. Franc Jožefove šole v Ljutomeru; Gorjak Vekoslava, Pečar Dragica, Kmecl Marica, Medica Angela, Lavrič Slava, Zenovih Ema, Kozol Mar., gojenke č.č. šolskih sester v Mariboru; Rojnik Rez., Miklavžina Zefka, Muhovec Franica, Rojnik Mici, Rudl Pepca, Stakne Miciča, Dobnik Mari, Lešnik Julka, Frislan Ivanica, Rojnik Marička, Čizej Polđika, Vašl Mar., Jarc Minka, Rojnik Liz., Grah Miciča, Vodlak Jozefa, Hribencnik Anika, Omladič Jerica, Kolšek Franja, Kraševac Ana, Turnšek Miciča, učenke II. r. v Braslovčah; Brumen Mar., Ranter Ter., Kozina Adolfinca, učenke IV. r. v Ljutomeru; Praprotnik Nežka, Vovšek Marička, Fekner Rozika, Čulk Anica, Lizika in Franica, Drobnic Miciča, učenke III. r. v Braslovčah; Golmajer Fr., Oblak Val., Kalan Val., Jurca Jos., Orehek Iv., Erjavec Anton, prvošolci, Šprajcar Peter, drugošolci v Kranju; Pavlin Ciril, učenec IV. r. na II. mestni šoli v Ljubljani; Rössner Amalija, učenka III. r. in Rössner Viljem, pekovski učenec v Braslovčah; Klemenčič Janez, Jelenc Celestin, Dolence Jan., Hacin Jan., drugošolci, Ribnikar Mjhl., prvošolec, Marinko Fr., dijak v Novem mestu; Adamič Marička, Zupančič Mici, Črne Minka, Klemenc Milka, učenke III. r. mešč. šole pri č.č. uršul. v Ljubljani; Šketa Rezi in Cilensek Rozika, učenki II. r. v Braslovčah; Kragl Viktor, dij. v Trzinu; Fler Emil, učenec IV. r. na vladnici v Ljubljani; Langerholc Mar., II. razr. v Skofjji Loki; Karba Ciril in Janez, učenca na Cvenu pri Ljutomeru; Križanič Franc in Marija pri sv. Križu blizu Ljutomera; Druškovič Andrej, učenec IV. r. na vladnici v Ljubljani; Brecljnik Antonija, učenka IV. r. uršul. šole v Ljubljani; Kačič Jelica, učenka v Šoštanj; Ahačič Matej, sedmošolec v Ljubljani; Žižek Olga, učenka V. r. in Žižek Ciril, učenec III. razr. v Celju; Zorc Rudolf, učenec IV. razr. na vladnici v Ljubljani; Trojnik Mar., učenka okoliščne šole v Radgoni; Pogačnik Jožko, učenec v Podnartu; Vitko Štefan, učenec v Podgorju pri Slov. Gradu; Breskvar Antonija, Možina Fr., dij. I. r., Krajec Pavel, učenec IV. r. v Ljubljani; Margel Ervi, prvošolec v Novem mestu; Gril Joža, učen. v Št. Ilju pri Gradiču; Potočnik Jozefa, Savinšek Zofija, Rosec Rozika, Zagradišnik Rud. in Fale Janez, učenci v Novi Štifi pri Gor. Gradu; Završan Mici, učen. III. r. pri č.č. uršul. v Ljubljani; Salberger Ad., drugošolec v Kranju; Krapš Josipina, učen. V. r. v Idriji; Novak Julij, učenka VII. r., Novak Stanisl., učenec III. r. v Senožcah; Breznik Filomena, Lasbacher Giz., Lingelj Mar., Majhen Eliz., Novak Franciška, Repolusk Mar., Žunko Mar., učenke III. r. v Rušah; Štekl Avgusta, Omulec Jelica in Petovar Angela, učenke III. r. 2. odd. v Ormužu; Lah Iv., Ivanuša Ant., Hrga Mat., učenci na Humu pri Ormoži; Majcen Josip., Potočnik Katra, Kuharič Katra, Vrhovčak Tilka, Mar. Podgorelec, Munda Liza, Žibrat Mar., Lesjak Mar., Lesničar Mar., Masten Anica, učenke na Humu pri Ormoži; Petrovec Ciril, učenec v Čemšeniku, Otokar Baš, gimnazijec v Celja.